

Sygn. akt II AKa 76/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. – Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Mariusza Sadło

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 r.

sprawy:

1) R. K. (1)

syna M. i M. z d. M.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

2) W. L.

syna F. i L. z d. R.

urodz. (...) w S.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (x2), z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k., z art. 263§2 k.k.(x2), z art. 171§1 k.k. (x2), z art. 263§1 k.k.

3) K. M.

syna G. i A. z d. P.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

4) D. M.

syna L. i M. z d. B.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k.,

5) A. P.

syna A. i D. z d. M.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k., z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k.

6) D. R. (1)

syna H. i H. z d. B.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. (x2), z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 24 kwietnia 2019 r. sygn. akt V K 17/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1) ustala, że czyn przypisany w punkcie IV wyroku (zarzucony w punkcie II aktu oskarżenia) został popełniony w okresie od dnia 17 lipca 2009 r. do grudnia 2009 r.;

b) w odniesieniu do oskarżonego K. M. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXVII wyroku eliminuje zapis: „czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu”, zaś z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 65§1 k.k.;

c) w odniesieniu do oskarżonego D. R. (1):

- uchyła orzeczenie o karze łącznej grzywny z punktu XLIX wyroku;

- z opisu czynu przypisanego w punkcie XLIII wyroku eliminuje zapis (...);

- wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XL wyroku obniża do kwoty 30 (trzydzieści) złotych;

- na podstawie art. 85§1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych R. K. (1), K. M., A. P., D. M. oraz D. R. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonego W. L.;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów postępowania na nich przypadających za II instancję, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (1), Kancelaria (...) cka w W., adw. D. B., Kancelaria Adwokacka w W. oraz adw. P. H., Kancelaria Adwokacka w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym R. K. (1), A. P. oraz D. R. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 76/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt VK 17/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1)	
Lp.	Zarzut	
1)	Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisu postępowania, art. 410 k.p.k. poprzez niezasadne odstąpienie od wezwania i przesłuchania świadków R. C. i M. B. (1), w tym umożliwienia zarówno obrońcy, jak i oskarżonemu zadawania pytań, podczas gdy są to osoby wymienione bezpośrednio w uzasadnieniu zarzutu nr II przeciwko oskarżonemu R. K. (1), których zeznania stanowią jedyne źródło weryfikacji zeznań A. S. (1) stanowiących jedyną podstawę zarzutu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1) Oparcie zarzutu związanego z niezasadnym odstąpieniem od wezwania i przesłuchania świadków R. C. i M. B. (2) o art. 410 k.p.k. jest nieprawidłowe.</p> <p>Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które je podważają (tak przykładowo: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2019 r., II AKa 132/19) Zarzut obrazy art. 410</p>		

k.p.k. jest zatem wówczas trafny jeśli Sąd nie uwzględni wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, zarówno tych korzystnych dla oskarżonego, jak i tych niekorzystnych – po poddaniu ich wszechstronnej analizie.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła, aby powyższa sytuacja w niniejszej sprawie zaistniała. Orzekając o winie oskarżonego K. Sąd poddał analizie wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, i ocenił je zgodnie z regułami swobodnej oceny dowodów. obrońca zdaje się nie dostrzegać, iż art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. normują całkowicie odrębne obszary procesowe i czym innym jest stawianie zarzutu obrazy prawa procesowego na gruncie art. 7 k.p.k., a czym innym art. 410 k.p.k. (o czym utwierdza także konstrukcja zarzutu z punktu 2 apelacji).

Przypomnieć także godzi się, że w przypadku stawiania zarzutu opartego o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k. aby był on skuteczny nie wystarczy wskazać prawidłowo uchybienie – ale także należy wykazać czy i jaki miało ono wpływ na treść rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie żaden z wymienionych warunków nie został spełniony w przypadku pkt 1 apelacji.

Równocześnie obrońca argumentując w zakresie „odstąpienia” przez Sąd od przeprowadzenia dowodu z zeznań ww. świadków postanowieniem z 04.12.18 r. – pomija, że w istocie po odebraniu od obrońcy stanowiska odnośnie jego wiedzy na temat miejsca pobytu wymienionych, co było poprzedzone wielokrotnymi sprawdzeniami przez Sąd zarówno

w bazie PESEL, jednostkach penitencjarnych oraz ponawianiem wywiadów policyjnych w celu ustalenia aktualnego miejsca pobytu (vide k. 4624v, 4625, 4635, 4636, 4654, 4699, 4700, 4702,4704, 4709, 4732, 4771, 4783, 4786, 4797, 4815) – wyłącznie odstąpił od wzywania ww. na kolejny termin rozprawy, co jest zrozumiałe, skoro nie znał adresu pod jakim przebywali. Następnie postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2019 r w oparciu o art. 170§1 pkt 4 k.p.k. Sąd meriti oddalił wnioszek obrońcy o przeprowadzenie zawnioskowanego dowodu z zeznań M. B. (2) i R. C. – bo dowodu nie da się przeprowadzić (vide k. 5015v).

2) Odnośnie świadków R. C. oraz M. B. (2) obrońca twierdzi, że są to osoby bezpośrednio wymienione w uzasadnieniu zarzutu II przeciwko oskarżonemu (ale już nie wskazuje o jakie uzasadnienie chodzi). Dokonując kontroli odwoławczej ustalono, że powyższe stanowisko nie znajduje oparcia w materiałach sprawy. I tak dość zwrócić uwagę, że:

- postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 22 czerwca 2015 r. – dotyczy czynu z pkt 1 a/o (k.1436, 1473 – uzasadnienie k.1499),

- k. 1562 – postanowienie o zmianie zarzutów z dnia 16 września 2016 r. – bez uzasadnienia,

- k. 1625 – postanowienie o przedstawieniu zarzutu z dnia 26.09.2016 r., uzasadnienie tegoż k. 1716 – odnośnie czynu z pkt II a/o nie wskazuje innych nazwisk niż S.,

- postanowienie o zmianie zarzutów z dnia 27 września 2016 r. k. 1710, uzasadnienie tegoż postanowienia k. 1732 – podobnie: nie wskazuje

nazwisk B. czy C. (wiarygodność S. ma potwierdzać D. S.).

- uzasadnienie a/o odnośnie zarzutu z pkt II – istotnie wskazuje, że wiosną 2009 r. po kontakcie S. z H. i po rozpoczęciu przez niego handlu z M. M. (3) – dowiedzieli się o tym dwaj jego dobrzy znajomi R. C. ps. (...) oraz M. B. (2) ps. (...) i zaproponowali, że mogą od niego kupować amfetaminę, którym S. w okresie maj/czerwiec 2009 r. sprzedał ok 10 kg amfetaminy (w tym zbył im ok. 5kg amfetaminy kupionej od M. Z.). Zauważenia w tym miejscu wymaga, że z zeznań S. wynika, że amfetaminę nabywał także od R. K. (1), którego określał jako znajomego M. M. (3), który właśnie ich skontaktował ze sobą. Podał, że w okresie od maja do grudnia 2009 r. nabył od niego 5 kg amfetaminy. Depozycje S. w tej materii znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. M. (3). Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdza prawidłowość wskazań zawartych w akcie oskarżenia.

3) Zauważenia wymaga, że prokurator kierując akt oskarżenia do Sądu nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań C. i B. – nie wnosił także o ujawnienie ich depozycji składanych w innych sprawach i załączonych do akt niniejszej sprawy.

4) Zgodnie z dyrektywami rządzącymi procesem karnym Sąd przeprowadza dowody (i to z urzędu, jak i na wniosek stron) oceniając ich istotność dla ustaleń prawidłowego stanu faktycznego. Powyższe oznacza, że dowód istotny to taki, który zmierza do ustalenia istotnej dla wyrokowania okoliczności. obrońca

zgłaszając dowód z zeznań świadków C. i B. sformułował w tezie dowodowej, że dowód ten zmierza do weryfikacji wiarygodności świadka S. nie określając na czym opiera przeświadczenie, że dysponują oni wiedzą na temat transakcji narkotykowych, w których uczestniczył R. K. (1). Powyższe nie wynika także z dostępnego w sprawie materiału dowodowego. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie wskazuje bowiem, by wymienieni razem z R. K. (1) uczestniczyli w takich transakcjach, w których stroną był S.. Fakt znajomości B. i C. z S. i ich wspólna przestępcza działalność (o której zeznał S.) nie przekłada się wszak na wiedzę wymienionych o czynach zarzuconych oskarżonemu R. K. (1) – a tym samym na możliwość weryfikacji obciążających depozycji złożonych w sprawie przez kluczowego świadka oskarżenia. Co więcej obrońca kwestionując niepełność materiału dowodowego poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z zeznań C. i B. w apelacji stawiając zarzut obrazy art. 410 k.p.k. ponownie ograniczył się do stwierdzenia, że „świadkowie ci możli stanowić weryfikację zeznań S.” i twierdzeń, że zeznania małego świadka koronnego są „oderwane od materiału dowodowego”.

Jeśli zważy się na treść zeznań S., że transakcje narkotykowe z B. i C. miały miejsce na przełomie maj/czerwiec 2009 r. – a w tym okresie oskarżony K. odbywał karę pozbawienia wolności i przebywał w ZK I. – jest oczywiste, że iluzoryczna jest możliwość weryfikacji zeznań S. zeznaniami tych właśnie świadków skoro w okresie „handlu” wymienionych z S. – oskarżony z

<p>przyczyn obiektywnych w tym nie uczestniczył, zaś po opuszczeniu ZK – S. już z nimi nie handlował.</p> <p>Reasumując: analiza zarzutu obrońcy wskazuje, że na żadnej płaszczyźnie: czy to obrazy art. 410 k.p.k., czy to rozpatrywanej przez Sąd Apelacyjny obrazy art. 170§1 k.p.k., wreszcie art. 167 k.p.k. (choć takich zarzutów obrońca nie postawił) nie potwierdziła ich trafności.</p>		
Lp.	Zarzut	
2)	<p>Mającą wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegająca na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny w zakresie nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. S. (2) (zarzut I) oraz A. S. (2) (zarzut II), w sytuacji gdy dowód ten nie znalazł żadnego poparcia w innych dowodach, w szczególności inni przesłuchani świadkowie nie potwierdzili zeznań obciążających R. K. (1) oraz odmowie wiarygodności co do tego, że R. K. (1) nie przyznał się do winy;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca oskarżonego nie zgadzając się z ocenami Sądu Okręgowego co do świadków M. S. (2) oraz A. S. (2) argumentację swoją w istocie ograniczył do stwierdzenia, że stoi to w sprzeczności z konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego, który nie przyznał się do winy, a nadto wskazał, że</p>		

zeznania świadków obciążających R. K. (1) nie znalazły żadnego poparcia w innych dowodach. Takie stanowisko procesowe bez wykazania konkretnych błędów jakich dopuścił się Sąd meriti powodujących subsumpcję, że ocena ta jest nielogiczna, sprzeczna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego – nie może być skuteczne i w efekcie musi być ocenione wyłącznie jako polemika.

Oskarżony R. K. (1) istotnie w toku postępowania przygotowawczego generalnie nie przyznał się do stawianych mu zarzutów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, przyznając jedynie, że zna osoby z zarzutu (M. S.. M. P.) z podwórka i że to on zapoznał wymienionych z ojcem M. K., choć – jak podał – nie pamięta czyja była to inicjatywa (vide k. 1474-1476, k. 1477- 80, k.1564 – 1566). Przyznał także, że zna A. S. (2) (k.1707 -1709)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego był również konfrontowany z M. S. (2) odnośnie okoliczności co do produkcji amfetaminy w P. (zarzut I a/o) – vide k. 1568 – 1574.

Sąd meriti dostrzegł powyższe kolejne przesłuchania i przywołał je w treści uzasadnienia (vide strony 41-43 uzasadnienia). Sąd dokonał oceny materiału dowodowego odnośnie zarzutów stawianych temu oskarżonemu w punktach I i II (vide strony 74-83) i stwierdził, że w świetle zgromadzonych dowodów wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Dał tym samym wyraz temu, że odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i jego stanowisku procesowemu, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by Sąd meriti ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy z pogwałceniem zasad swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Wnioski wyciągnięte przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zasadach logiki, doświadczenia życiowego i stąd brak jest podstaw do przyznania racji skarżącemu obrońcy, by była to ocena dowolna a nie swobodna.

Odnosnie czynu przypisanego w punkcie I wyroku wskazać należy, że z zeznań świadka M. S. (2) jednoznacznie wynika, że oskarżony uczestniczył w wytwarzaniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy – wymienione narkotyki były produkowane w m. P./ k. G., gdzie mieszkał jego ojciec. Po to by wyprodukować amfetaminę – R. K. (1) nie tylko skontaktował M. S. (2) i M. P. ze swoim ojcem – ale także razem z nimi zakupił w hurtowni w W. przy ul. (...) kwasy, jeździł razem z nimi do G., a następnie wraz z M. S. (2) odbierał gotową amfetaminę i przewoził ją do W.. Zarobek ze sprzedanej amfetaminy (sprzedażą zajmował się M.P.) w wysokości ok. 20.000 zł dzielili po równo na trzech. Wskazać należy, że potwierdzeniem prawdziwości relacji M. S. (2) – są zeznania M. K. (2), który przyznał się do winy. Fakt, że M. K. (2) odmówił składania zeznań co do swojego syna R. K. (1) (vide k. 3762) w żaden sposób nie podważa wiarygodności M. S. – skoro w sprawie brak jest podstaw do uznania, by pomawiał R. K. (1) bezpodstawnie. M. P. nie przyznał się do popełnienia tego przestępstwa – przy czym słusznie Sąd I instancji odmówił tym depozycjom wiarygodności.

Podkreślenia wymaga, że oględziny miejsca zamieszkania M. K. (2) w P. – potwierdziły, że istotnie była tam prowadzona produkcja amfetaminy. M. S. (2) w trakcie wizji lokalnych wskazał tak hurtownię, w której były kupowane kwasy, jak też posesję M. K. (2) oraz miejsce w którym nocował wraz z R. K. i M.P. w G. – a właścicielka pensjonatu potwierdziła tenże fakt; ponadto z jej zapisów w notesie dot. wynajmowanych pokoi wynika, że istotnie pokój został wynajęty przez trzech mężczyzn i doszło do zniszczenia telewizora (vide k. 1056) – co w pełni koresponduje z zeznaniami M. S. (2). Co więcej: M. S. (2) w swoich zeznaniach obciążających oskarżonego był konsekwentny w sposób spójny relacjonując wszystkie okoliczności zaistniałego przestępstwa.

Obrońca kwestionując sprawstwo oskarżonego i akcentując, że oskarżony nie miał urządzeń technicznych, ani też odczynników – pomija, że czyn został przypisany w postaci działania „wspólnie i w porozumieniu z innymi”

Istota współsprawstwa określona w art. 18 §1 k.k. polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu, które obejmuje realizację całości ustawowych znamion czynu zabronionego – przy czym konstrukcja współsprawstwa nie wymaga, by każdy ze współdziałających sprawców swoim działaniem wypełniał wszystkie ustawowe znamiona czynu zabronionego.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy sformułowanych w zakresie czynu przypisanego w punkcie II

wyroku stwierdzić należy, że tożsame powody doprowadziły Sąd Odwoławczy do uznania ich za chybione. Obrońca nie wskazuje na błędy w rozumowaniu Sądu I instancji i nie dowodzi naruszenia reguł poprawnego wnioskowania, lecz przedstawia własne oceny zachowania oskarżonego wynikające z jego wyjaśnień i na tej podstawie wyprowadza wnioski o błędnych ocenach przeprowadzonych dowodów. To, że skarżący przedstawia własne, odmienne od wyprowadzonych przez Sąd I instancji, wnioski ocenne materiału dowodowego nie oznacza, że tenże Sąd naruszył reguły poprawnego wnioskowania, przez co obraził normę wynikającą z art. 7 k.p.k., a w konsekwencji ustalił sprzeczny z rzeczywistością stan faktyczny.

Myli się skarżący twierdząc, że zeznania A. S. (2), są „oderwanym od materiału dowodowego” pomówieniem i przez to nie mogą stanowić podstawy do czynienia ustaleń w sprawie. Po pierwsze w procedurze karnej nie obowiązuje zasada, że wyroku skazującego nie można oprzeć na jednym dowodzie winy – o ile oceniony na gruncie art. 7 k.p.k. jest on logiczny stanowczy i konsekwentny. Prawidłowo Sąd I instancji analizując zeznania A. S. (2) ocenił, że brak jest podstaw do zdyskwalifikowania tak ocenionych depozycji świadka – tym bardziej, że w sprawie nie istnieją wskazania, by złożył on je niezgodne z prawdą zeznania/ wyjaśnienia obciążające nie tylko R. K. (1), ale także inne osoby (vide uzasadnienie Sądu I instancji k. 80-83).

Zauważenia wymaga, że R. K. (1) przebywał w ZK I. od dnia 07.12.2005 r do 16.07.2009 r. odbywając karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn.. akt VK 114/06 za czyny z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 63 ust. 1 ustawy narkotykowej (vide k. 1414, 1757 -1762). Tym samym dokonana korekta przez Sąd Okręgowy czasu popełnienia przestępstwa z punktu II a/o nie była prawidłowa. Opierała się na depozycjach A. S. (2). Fakt, iż S., który podjął się handlu narkotykami po powrocie do Polski wiosną 2009 r. – i była to rozległa działalność z różnymi osobami ze świata przestępczego, dotyczyła wielu transakcji – powoduje, że jego nieprecyzyjne wskazania co do dat transakcji z oskarżonym K. nie waży na końcowych ocenach co do jego wiarygodności. Odnośnie powyższej kwestii – Sąd Apelacyjny dokonał stosownej zmiany wyroku – o czym mowa w pkt 4 uzasadnienia.

Reasumując: kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by ocena zeznań świadków M. S. (2) oraz A. S. (2) była dokonana przez Sąd I instancji niezgodnie z faktami, wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym – czyli z zachowaniem reguł swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. To, że obrońca nie zgadza się z tą oceną, nie wykazując, by została ona dokonana w sposób dowolny nie może zostać ocenione inaczej niż jako polemika z wnioskami wyprowadzonymi przez Sąd orzekający na podstawie całokształtu materiału dowodowego.

Lp.	Zarzut	
3)	<p>Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 k.p.k. poprzez oparcie całego wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego R. K. (1) wyłącznie na nie potwierdzonych innymi dowodami zeznaniach świadków pomawiających go, tj. świadka M. S. (2) (zarzut nr I) oraz A. S. (1) (zarzut nr II), w związku z czym Sąd ograniczył się do głośłownych twierdzeń odnośnie wiarygodności tych zeznań, bez możliwości obiektywnego oparciu się o inne dowody, które by te zeznania potwierdzały;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nieporozumieniem jest stawianie zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. z argumentacją, że uchybienie temu przepisowi polega na oparciu „całego wyroku skazującego w stosunku do R. K. (1) wyłącznie na niepotwierdzonym innymi dowodami zeznaniach świadków go pomawiających”. Przepis art. 424 k.p.k. reguluje kwestie związane z konstrukcją uzasadnienia wyroku i wymogami co do jego merytorycznej zawartości. obrońca nie podniósł, aby było sporządzone w taki sposób, by norma tego przepisu została naruszona a jedynie ponownie (jak w zarzutach 1 i 2 tylko wskazując inną podstawę prawną) podjął próbę zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów zgromadzonych w sprawie.</p>		

Lp.	Zarzut	
4)	<p>Mający zasadniczy wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, polegający na uznaniu, że R. K. (1):</p> <p>a) dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy poza obiektywnie niewiarygodnymi pomówieniami świadków M. S. (2) (zarzut nr I) oraz A. S. (1) (zarzut nr II) nie ma na to żadnych innych bezpośrednich dowodów;</p> <p>b) posiadał urządzenia techniczne, z których można było zmontować zestawy do prowadzenia różnego rodzaju reakcji chemicznych, podczas gdy R. K. (1) nie posiadał żadnych takich urządzeń;</p> <p>c) wytworzył wbrew przepisom ustawy znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 3,5 kg, podczas gdy R. K. (1) nie brał udziału w wytwarzaniu takiej substancji;</p> <p>d) z popełnienia przestępstwa (zarzut nr II) oskarżony uczynił sobie źródło stałego dochodu, podczas gdy nie ma dowodów potwierdzających powyższe, a nadto zarzut dotyczy jednostkowego zdarzenia, które mogło mieć charakter co najwyżej jednorazowy, a zatem nie mogło stanowić realnie źródła dochodu o charakterze stałym.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut skarżącego obrońcy jest chybiony. Przypomnieć należy, że „błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia” (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 października 2019 r., II AKa 296/19).

Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 października 2018 r., II AKa 164/18).

Skarżący obrońca zarzucając Sądowi meriti zarówno dowolną ocenę dowodów – w oparciu o te same w istocie argumenty – sformułował zarzut błędnych ustaleń faktycznych. Co więcej nie wykazał, by tok rozumowania Sądu meriti i poczynione ustalenia Sądu I instancji w zakresie zamiaru

oskarżonego odnośnie przypisanych mu czynów o nie znajdowały oparcia w całokształcie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z normą art. 7 k.p.k.

Kryteria jakie winny zostać uwzględnione przy ocenie warunków w jakich ma zastosowanie art. 65§1 k.k. – zostały szczegółowo omówione w punkcie II.1) niniejszego uzasadnienia.

Uwzględniając zatem okres przestępczej działalności oskarżonego (od 17 lipca 2009 r. do grudnia 2009 r.), znaczną ilość substancji psychotropowej będącej przedmiotem obrotu (5 kg), regularność podjętych działań przestępczych (kolejne transakcje dotyczyły 2 lub 3 transz), znaczną wartość uzyskanej korzyści majątkowej w związku z obrotem narkotykami – ustalenie Sądu odnośnie uczynienia sobie przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu nie budzi zastrzeżeń.

Wniosek

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

ewentualnie

o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. (1) od zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W świetle wniosków płynących z oceny materiału dowodowego i treści skargi apelacyjnej obrońcy

wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - nie znajduje oparcie w aktualnym brzmieniu art. 437§2 k.p.k. zdanie drugie.

Wobec braku potwierdzenia zarzutów obrońcy – brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prawidłowo został oceniony przez Sąd I instancji jako dowodzący sprawstwa oskarżonego w zakresie czynów mu przypisanych w wyroku.

II.	<i>Apelacja obrońcy oskarżonego</i> <i>W. L.</i>	
Lp.	Zarzut	
1)	Odnośnie czynów opisanych w pkt III-V aktu oskarżenia: obraza art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i bezpodstawne przyjęcie, że zeznania M. S. (2) i wyjaśnienia D. R. (1) dają podstawę do przyjęcia, że oskarżony nabywał amfetaminę, a tym samym dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że był on jedynie pośrednikiem w przekazywaniu pieniędzy i amfetaminy, a tym samym błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie, że oskarżony W. L. był nabywcą amfetaminy (pomimo braku jednoznacznych dowodów na taki stan faktyczny wskazujących) oraz błędne ustalenie, że oskarżony uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, bez uzasadnienia, czy oskarżony przyjmował, że będzie w sposób regularny i systematyczny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	osiągał korzyść majątkową z pośrednictwa w handlu amfetaminą;
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzucona w apelacji obraza art. 7 k.p.k. polega na próbie wykazania nieprawidłowej oceny tak wyjaśnień samego oskarżonego, jak i zeznań M. S. (2).</p> <p>Obrońca nie tyle wyklucza udział oskarżonego W. L. w czynach z pkt III – V aktu oskarżenia (przypisanych temu oskarżonemu w pkt VIII, XI, XIV wyroku) ale eksponuje, że polegał on wyłącznie na „pośredniczeniu” w przekazywaniu przez oskarżonego pieniędzy i amfetaminy sprawcom czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Tymczasem zapomina , że „uczestniczenie w obrocie należy rozumieć jako korelat wprowadzania do obrotu. Jest to zatem przyjęcie w jakiegokolwiek formie, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu dalszego przekazania kolejnej osobie”.</p> <p>Przedstawionej argumentacji przez obrońcę oskarżonego w zakresie „pośredniczenia” jedynie przez oskarżonego w przekazywaniu narkotyków nie można ocenić inaczej niż jako polemiki z ustaleniami Sądu I instancji.</p> <p>Sąd pierwszej instancji przede wszystkim przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka M. S. (2) i wyjaśnieniom współoskarżonego D. R. (1). Za taką</p>	

oceną przemawia konsekwentna postawa tych osób w toku całego postępowania. Z tych zaś dowodów wynika – co zresztą dostrzega obrońca i o czym świadczy jego stwierdzenie, że „nie można wykluczyć, że (W. L.) był postrzegany przez D. R. (1) i M. S. (4) jako nabywca amfetaminy” – że oskarżony telefonicznie za pośrednictwem D. R. (1) zamawiał amfetaminę u M. S. (2), a następnie D. R. (1) wraz z M. S. (2) dostarczali zamówiony towar do m-ca zamieszkania L. tj. O., a po przekazaniu narkotyków – W. L. płacił ustaloną cenę. Zarówno D. R. (1), jak i M. S. (2) wskazali, że sprzedawali narkotyki z przedmiotowych zarzutów – wyłącznie W. L. a nie innym osobom (np. kobiecie). D. R. (1) wprost przy tym określił, że oskarżony L. ową amfetaminę następnie sprzedawał (...).

Analizując z kolei treść kolejno składanych wyjaśnień w sprawie przez oskarżonego W. L. trudno nie dostrzec, że oskarżony początkowo w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia, które są zgodne z zeznaniami M. S. i wyjaśnieniami D. R., chociaż wyjaśnił także, że ze sprzedaży amfetaminy dostawał od L. 1000 zł „za pośrednictwo”

Wersja o bezpłatnym „pośredniczeniu” i braku odsprzedaży narkotyków pojawiła się dopiero w kolejnych wyjaśnieniach oskarżonego – trudno zatem uznać, by były to wyjaśnienia stanowcze i konsekwentne. Mało tego – analiza treści wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonego L. wskazuje, że opisane przez niego „zakupy” narkotyków rzekomo przez

(...) są niewiarygodne. Historia w której oskarżony mimo obecności L. – ukrywa przed świadkami pomawiającymi, że to L. jest nabywcą, sam negocjuje cenę, płaci R. (własnemu bratu) i S. pieniędzmi, które „po kryjomu” wręcza mu L. – choć nie ma przeszkód by sama to zrobiła (i nie jest żadnym racjonalnym wytłumaczeniem podawany przez oskarżonego powód „że skoro on zaczął negocjować, to niech on z nimi się rozliczy” - jak miała tłumaczyć swoje zachowanie L.) jest nielogiczna.

Kryteria obiektywne pozwalają ocenić, iż oskarżony W. L. uczestnicząc w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej uczynił sobie z tej działalności stałe źródło dochodu. Do takiej oceny upoważnia:

- długi okres przestępczej działalności (w okresach: marzec - wrzesień 2010, marzec 2011 -lipiec 2011, październik/listopad 2011 do marca 2014r

- znaczna łączna ilość nabytych narkotyków (czyn z pkt VIII – łącznie 2 kg amfetaminy, czyn z pkt XI – łącznie 2,05 amfetaminy, XIV – łącznie 6 kg amfetaminy,

- duża jednorazowa ilość nabywanego narkotyku (nawet po 1 kg,

- regularność podjętych działań przestępczych (choć istotnie w przypadku kolejnych przypisanych mu czynów – kolejne transakcje dotyczyły zwykle dwóch transz)

- znaczna wartość uzyskanej korzyści majątkowej w związku z obrotem narkotykami.

Zwrot "sprawca, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu" charakteryzuje nie tylko sposób oraz skutek działania sprawcy, lecz także jego zamiśl (cel) rzecz by nawet można - przede wszystkim ten ostatni czynnik. Chodzi nie tyle o sytuacje, w których prowadzenie procederu przestępnego faktycznie przynosi sprawcy w miarę regularne dochody przez relatywnie długi czas, ile o sytuacje, w których sprawca, popełniając przestępstwo lub przestępstwa, zakłada (przyjmuje), że proceder przestępny będzie dla niego źródłem tego rodzaju dochodu. Jeżeli sprawca, popełniając przestępstwo lub przestępstwa, zakłada (przyjmuje), że prowadzenie procederu przestępnego będzie dla niego odpowiednio trwałym źródłem w miarę regularnych dochodów, to jest "sprawcą, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu" w rozumieniu art. 65 § 1, chociażby nawet ostatecznie ów zamiśl sprawcy nie został urzeczywistniony z takich czy innych powodów (np. wskutek przerwania przestępnego procederu przez organy ścigania). Wówczas zatem gdy sprawca bądź to w ogóle nie zakłada żadnej cezury czasowej, do której będzie czerpał dochód z procederu przestępnego (zamierza czerpać te dochody przez cały czas, bezterminowo), bądź to wprowadzie taką czurę zakłada, ale jest ona odpowiednio odległa" - wolno uważać, że popełnienie przestępstwa lub przestępstw jest dla sprawcy odpowiednio trwałym źródłem dochodu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2015 r., V KK 165/14, OSNKW 2015, Nr 6, poz. 49); Jarosław Majewski:

<p>Komentarz do art. 65k.k., WK 2016, LEX.</p> <p>W realiach niniejszej sprawy dochód osiągany przez oskarżonego z transakcji narkotykowych bez wątpienia był w miarę regularny - w jego zamysle zatem stanowił stałe źródło dochodu. Nie można również tracić z pola widzenia, że globalnie w okresie pomiędzy marcem 2010 a marcem 2014 r. uczestnictwo przez oskarżonego w obrocie narkotykami dotyczyło wielu, regularnie powtarzających się transakcji (vide czyny przypisane oskarżonemu z pkt VIII , XI i XIV) - co jeszcze bardziej uwidacznia „zamysł” oskarżonego.</p>		
Lp.	Zarzut	
2)	<p>Odnosnie czynu opisanego w punkcie VII i XI aktu oskarżenia:</p> <p>- obraza art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że depozycje świadka M. S. (2) należy uznać za wiarygodne w zakresie, w którym zeznaje, że nabył od oskarżonego materiał plastyczny, podczas gdy brak jest innych dowodów potwierdzających depozycje S., a przede wszystkim brak jest potwierdzenia tej transakcji w wyjaśnieniach D. R. (1), który był informowany przez świadka S. o przestępczych transakcjach i poprzez to błędne ustalenie, że oskarżony W. L. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy nie dokonał oceny zeznań świadka M. S. (2) w zakresie w jakim odnoszą się one do czynów przypisanych temu oskarżonemu w pkt XVIII wyroku (pkt VII a/o) oraz w pkt XXIII wyroku (pkt XI a/o) z obrazą art. 7 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w pełnym zakresie uznał, że poczynione co do tychże czynów ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe.

Oдноśnie czynu z pkt VII – oskarżony nie przyznał się stanowczo i konsekwentnie, że posiadał i sprzedawał substancję wybuchową w postaci plastiku. Na sprawstwo oskarżonego wskazują istotnie przede wszystkim zeznania M. S. (2), ale przecież nie ma powodu by odmówić im wiarygodności. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynione na tej podstawie ustalenia w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XVIII wyroku uznaje za prawidłowe (vide strona 94-95 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji).

W pełni wyczerpane zostały znamiona czynu z art. 171 §1 k.k. bo na handel plastikiem oskarżony nie miał pozwolenia.

Oдноśnie czynu z pkt XI – podobnie jak w przypadku czynu z pkt VII a/o – to, że obrońca nie zgadza się z oceną zeznań świadka M. S. (2), a oskarżony nie przyznał się do winy i zaprzeczył, by zbył 33 sztuk naboju do Parabellum kal. 9 mm właśnie M. S. (2) – nie oznacza, że istnieją powody do zdyskredytowania tego dowodu, skoro obrońca nie wykazał w jakim zakresie i z jakiego powodu doszło do obrazy art. 7 k.p.k. Zwrócić należy

<p>także uwagę na treści wynikające z wyjaśnień oskarżonego D. R. (1) – który wskazał, że ok. 2010 r. miało miejsce strzelanie z broni S. (...) – z amunicji L. oraz S..</p>		
Lp.	Zarzut	
3)	<p>Odnosnie czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia:</p> <p>- w zakresie posiadania substancji plastycznej zdolnej do detonacji</p> <p>– obraza art. 7 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, że wskazana substancja plastyczna była w posiadaniu W. L., podczas gdy brak jest dowodów potwierdzających taką konstatację i przyjęcie, że skoro u oskarżonego w jego domu i budynkach gospodarczych ujawniono broń i amunicję, na którą nie miał zezwolenia, to można mu przypisać także nielegalne posiadanie materiału wybuchowego, podczas gdy na metalowej puszcze nie można było odczytać linii papilarnych, a zatem nie można w sposób pewny ustalić posiadacza tej substancji, co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a także bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony nie mógł posiadać substancji w postaci prochu bezdymnego, choć pozostaje to w sprzeczności z ustawą o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią i amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także z ustawą o broni i amunicji;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Fakt posiadania przez oskarżonego prócz nielegalnie posiadanej broni i amunicji także plastiku potwierdzają protokoły przeszukania oraz wyniki opinii biegłych oraz zeznania funkcjonariuszy policji tych dokonujących czynności. W wyniku przeszukania odnaleziono na posesji oskarżonego m.in. plastik – choć wedle twierdzeń W. L. do niego on nie należał, tylko „zapewne do sąsiada”, a znaleziony miał być poza jego budynkami gospodarczymi. I znów – oskarżony przedstawił nielogiczną i nieprzekonywującą historię, że sąsiad zapewne gdzieś znalazł, i zapewne nie zastał oskarżonego w domu i wówczas prawdopodobnie „matka go pogoniła” – i dlatego u niego go pozostawił na posesji i nie zdążył przekazać. Tymczasem – słoik z plastikiem znaleziono pod wiatą, na tyłach garażu, na terenie zatem należącym do oskarżonego i odgrodzonym od posesji sąsiada. Materiał ze słoika był poddany badaniom i biegli stwierdzili, że jest on zdolny do detonacji – ilość zabezpieczona odpowiada sile wybuchu 900 g trotylu i stanowi zagrożenie przez falę uderzeniową dla życia osób na odległości 2 m, dla zdrowia ludzi – na odległość 6 m oraz mienia w postaci wybitych szyb – na odległość do ok. 60 m</p> <p>Nie można inaczej potraktować wywołu obrońcy niż jako polemiki z ustaleniami Sądu – co do materiałów wybuchowych w postaci prochów bezdymnych; fakt posiadania zezwolenia na broń myśliwską nie oznacza, że oskarżony który nie posiadał koncesji</p>	

<p>na prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu powołanej przez obronę ustawy – mógł legalnie posiadać te materiały wybuchowe.</p>		
Lp.	Zarzut	
4)	<p>Oдноśnie zarzutu opisanego w punktach VI i IX aktu oskarżenia</p> <p>- niewspółmierność kary poprzez nieorzeczenie kary w najniższych granicach ustawowego zagrożenia oraz poprzez nierozważenie możliwości zastosowania art. 60§2 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca ograniczył się do sformułowania zarzutu niewspółmierności kary – nie przedstawiając żadnej argumentacji na jego poparcie i ograniczając się wyłącznie do zacytowania przepisu art. 60§2 k.k. oraz stwierdzenia, że „odnośnie uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi przy popełnianiu tych przestępstw, zdaniem obrony wymierzona oskarżonemu kara winna być niższa z uwagi na rolę, jaką pełnił przy popełnieniu tych przestępstw. Inaczej bowiem należy ocenić nabywcę środków odurzających, a inaczej – łagodniej – pośrednika takich transakcji.”</p> <p>Z tych względów zarzut obrońcy oskarżonego uznać należy za polemiczny.</p> <p>Przy orzekaniu o karze „obowiązkiem sądu jest orzeczenie wymiaru kary w taki sposób,</p>		

by uzyskać efekt tzw. trafnej reakcji karnej, uwzględniając wszystkie z (...) dyrektyw sądowego wymiaru kary (vide przykładowo: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2017 r., III KK 381/17). Z kolei przepis art. 53 k.k. wskazuje, że obowiązujące w Kodeksie karnym dyrektywy sądowego wymiaru kary nie preferują żadnej z nich: stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, prewencji generalnej i indywidualnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego orzekając o karze Sąd meriti respektował powyższe nakazy. Słusznie również Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych podstaw do zastosowania w odniesieniu do oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60§2 k.k.

Wniosek

1) w zakresie czynów opisanych w punktach III – V aktu oskarżenia:

- o zmianę opisu czynu poprzez stwierdzenie, że oskarżony nie był nabywcą amfetaminy tylko pośredniczył w jej nabyciu i w konsekwencji uchylenie orzeczonego wobec oskarżonego przepadku korzyści majątkowej w wysokości łącznej 62.000 zł oraz wymierzenie niższej kary pozbawienia wolności z uwagi na podrzędną rolę oskarżonego w popełnieniu tych czynów;

2) w zakresie czynów opisanych w punktach VII, VIII, XI aktu oskarżenia:

- o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanych mu czynów;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>3) w zakresie czynów opisanych w punktach VI i IX:</p> <p>- o wymierzenie kary z jej nadzwyczajnym złagodzeniem.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skarżący obrońca nie przedstawił tego rodzaju zarzutów i argumentacji na ich poparcie, by doszło w ramach kontroli odwoławczej do podzielenia ich zasadności – stąd wnioski końcowe nie zasługują na uwzględnienie.</p>		

III.	Apelacja obrońcy oskarżonego A. P.	
Lp.	Zarzut	
1)	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2019 r. wniosku dowodowego obrońcy o dołączenie akt spraw rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie pod sygn. akt IV Ko 56/13 i V K 2207/06, VII Ko 1231/14, w których znajdowały się dołączone do akt opinie sądowo – psychiatryczne jako dowodu nieprzydatnego dla stwierdzenia dowodzonych okoliczności i zmierzającego do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy jedynie całościowa weryfikacja akt sprawy pozwoliłaby na ustalenie czy zdolność oskarżonego rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania postępowaniem była</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	jedynie ograniczona czy całkowicie zniesiona;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty oparte o obrazę art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. są chybione. Po pierwsze: dołączenie akt spraw Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli o sygnaturach: IVKo56/13, VK 2207/06 oraz VII Ko 1231/14 było zbędne skoro Sąd Okręgowy dysponował opiniami z akt wym. spraw oraz książeczką zdrowia oskarżonego – i dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych (vide k. 4837 – rozprawa z dnia 116.01.2018 r. oraz k. 5014- uzupełniająca opinia biegłych); Co najmniej niezrozumiałe jest wnioskowanie o załączenie przedmiotowych akt z argumentacją wskazaną przez obrońcę – bo przecież nie w oparciu o akta Sąd czyni ustalenia odnośnie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, a wydaną w sprawie opinię biegłych; w realiach niniejszej sprawy obrońca nie zarzucił w oparciu o art. 201 k.p.k., by wydana w sprawie opinia była niepełna, czy niejasna.		
Lp.	Zarzut	
2)	obrazą przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie w dniu 27 lipca 2018 r. wniosku obrońcy o ponowne przesłuchanie na rozprawie oskarżonego R. K. (1) w obecności psychologa jako dowodu nieprzydatnego dla stwierdzenia okoliczności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>zdolności rozpoznania znaczenia czynu i logicznego formułowania twierdzeń przy zeznaniach, jako zmierzającego do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy w świetle zeznań świadka G. N. i M. K. (2) przesłuchanie oskarżonego z udziałem biegłego psychologa było konieczne, bowiem oskarżony regularnie cechował się zaburzeniami osobowości, regularnie przyjmował leki psychotropowe w połączeniu z innymi środkami odurzającymi oraz był leczony psychiatrycznie, przy czym m.in. na podstawie jego wyjaśnień Sąd zdecydował o przypisaniu winy oskarżonemu P.;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosnie zarzutu obrazy art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. z uwagi na oddalenie wniosku obrońcy o ponowne przesłuchanie na rozprawie oskarżonego R. K. (1) (?) w obecności biegłego psychologa „na podstawie którego wyjaśnień Sąd uznał winę oskarżonego” przede wszystkim stwierdzić należy, że jest on całkowicie nieczytelny.</p> <p>Oskarżony A. P. nie przyznał się do winy w zakresie stawianych mu zarzutów popełnienia przestępstw wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2). To głównie na podstawie depozycji M. K. (2) Sąd uznał, że wina oskarżonego została udowodniona. M. K. (2) opisał szczegóły przestępczej działalności z A. P. - przy czym fakt przyjazdów A. P. na posesję w J. wynajmowaną przez M. K. (2), gdzie odbywała się produkcja narkotyków potwierdziła I. W.; nie można także tracić z pola widzenia protokołów oględzin</p>		

domu w J. – podczas których ujawniono ślady wskazujące na produkcje amfetaminy, ale także co istotne: ślady w postaci zniszczenia okien w garażu – co koresponduje z zeznaniami M. G. (właściciel posesji).

Z treści art. 192§2 k.p.k. wynika, że w przypadku uzasadnionych wątpliwości Sąd może przesłuchać świadka z udziałem psychologa bądź psychiatry. Stosowanie art. 192 § 2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wymienione stany psychiczne nie rzutują ujemnie na treść zeznań świadka. Wątpliwości te muszą być rzeczywiste i wynikać z konkretnych faktów. Nie stanowi ich natomiast przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. To bowiem organ procesowy sąd i prokurator podejmują, w tym względzie, decyzję w oparciu o analizowany przepis, po powzięciu omówionych wątpliwości. Nie jest obowiązkiem sądu każdorazowo prowadzić przesłuchanie w obecności biegłego, gdy tylko zachowanie świadka odbiega od normy. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., IV KK 148/17). Taka sytuacja by istniała potrzeba zastosowania trybu z art. 192§2 k.p.k. co do przesłuchania świadka M. K. (2) w niniejszej sprawie nie zaistniała, a obrońca w żadnej mierze nie podjął się nawet próby jej uprawdopodobnienia. Błędny jest pogląd lansowany przez obrońcę, iż zeznania świadka G. N. rodzą wątpliwości co do stanu

psychicznego świadka M. K. (2). Trafnie ocenił Sąd I instancji, że po pierwsze G. N. na temat zarzutów będących przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie w istocie nie miał wiedzy, po drugie zaś analiza treści jego zeznań nie daje podstaw do uznania, że zaistniała istotnie potrzeba przesłuchania ponownego M. K. (2) – i to z udziałem biegłego psychologa (vide zeznania G. N. – k. 4623v-4624v) Sąd prawidłowość wydanego na rozprawie w dniu 27.07.2018 r. postanowienia Sądu meriti na podstawie art. 170§1 pkt 3 i 5 k.p.k. o oddaleniu wniosku obrońcy (k.4624) nie budzi zastrzeżeń.

Lp.	Zarzut	
	w konsekwencji zarzutów z punktów 1 i 2 apelacji błędne ustalenie, że oskarżony A. P. w inkryminowanym okresie miał zdolność rozpoznania znaczenia czynów i był w stanie pokierować swoim postępowaniem, a zatem że jego poczytalność była w znacznym stopniu ograniczona w sytuacji gdy zdolność ta była zniesiona;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec niepotwierdzenia zasadności zarzutów z punktów 1 i 2 apelacji zarzut bezzasadny.		
Lp.	Zarzut	
3)	Art. 413 §1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewskazanie przez Sąd w treści wyroku rozpraw, które odbyły się w dniach: 8 maja 2017 r., 20	# zasadny # częściowo zasadny

	marca 2018 r., 20 sierpnia 2018 r., 3 października 2018 r. co skutkowało błędnym określeniem przez Sąd wysokości wynagrodzenia przyznanego obrońcy;	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy art. 413 §1 pkt 2 k.p.k. – całkowicie chybiony. Kontrola odwoławcza wykazała, że w wyroku Sądu I instancji prawidłowo zostały wskazane wszystkie terminy rozpraw, na których Sąd ten procedował w sprawie. Istotnie – nie zostały zamieszczone w wyroku te zaplanowane terminy rozpraw, na których nie były przeprowadzane żadne czynności procesowe i rozprawa została odroczone. Obrońca w sposób całkowicie oderwany od zasad wynikających z obowiązujących przepisów regulujących zasady ustalania wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu wywodzi, że brak zamieszczenia w wyroku dat rozpraw z dnia 8 maja 2017 r., 20 marca 2018 r., 20 sierpnia 2018 r. oraz 3 października 2018 r. – skutkowało błędnym określeniem przez Sąd wysokości wynagrodzenia obrońcy. Tymczasem przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia należnego obrońcy – zgodnie z zasadami określonymi w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) – Sąd meriti uwzględnił wszystkie 32 terminy wyznaczonych rozpraw, na których stawił się obrońca oraz dodatkowo: termin na którym		

ogłoszony został wyrok w niniejszej sprawie w dniu 24.04.2019 r., skoro przyznał obrońcy kwotę 5535 zł (600 zł plus 120zł x 32 terminy daje kwotę 4440 zł z podwyższeniem jej o VAT w kwocie 1021,20 zł).		
Lp.	Zarzut	
4)	błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie wobec obrońcy A. P. wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu na wysokości 100% ustalonej stawki, w sytuacji gdy nakład pracy obrońcy, obecność na wszystkich terminach rozpraw i jego wkład w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, zwłaszcza w kwestii ograniczonej bądź zniesionej zdolności oskarżonego rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem, przemawia za ustaleniem wobec obrońcy wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu na poziomie 150% stawki podstawowej;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Błędne ustalenie wynagrodzenia obrońcy w stawce podstawowej ocenić należy jako zarzut bezpodstawny. Pomijając nawet kwestię podstawową, iż czynienie zarzutu w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. w sytuacji, gdy obrońca koncentruje się wyłącznie na kwestiach związanych z należnym mu wynagrodzeniem jest co najmniej kontrowersyjne – wskazać należy, że argumenty skarżącego nie dostarczyły podstaw do podwyższenia stawki z podstawowej do poziomu 150%. Obecność		

wyznaczonego obrońcy z urzędu na wszystkich terminach rozpraw w realiach niniejszej sprawy, gdy oskarżony A. P. odpowiadał w warunkach art. 31§2 k.k. była jego obowiązkiem i stąd nie jest niczym wyjątkowym. Analiza akt sprawy nie wykazała także by obrońca oskarżonego przejawiał wyjątkową aktywność procesową – do takiej nie można z pewnością zaliczyć akcentowanego faktu składania wniosków dowodowych (nota bene trafnie oddalonych przez Sąd orzekający, o czym była mowa powyżej). Podkreślany przez skarżącego nakład pracy w istocie budzić może co najmniej zdziwienie – skoro zarzuty stawiane oskarżonemu stanowią materię typową dla spraw kryminalnych i nie wymagają szczególnego wysiłku w postaci poszukiwania i analizy skomplikowanych aktów prawnych, czy też orzecznictwa sądowego. Za uwzględnieniem wniosku obrońcy jako uzasadnionego nie przemawia także obszerność materiału dowodowego odnoszącego się wprost do oskarżonego A. P.. Reprezentowanemu przez skarżącego obrońcę oskarżonemu zarzucono popełnienie dwóch przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co do których oprócz wyjaśnień złożonych przez oskarżonego ocenie Sądu podlegały w szczególności zeznania świadka M. K. (2), nadto zeznania I. W. oraz wymienionych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji pozostałych świadków oraz zabezpieczonych dokumentów (vide uzasadnienie k. 122), protokoły oględzin miejsca wraz z materiałem poglądowym, a nadto opinie biegłego z zakresu badań chemicznych.

Lp.	Zarzut	
5)	<p>obrazę art. 31§2 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary zgodnej z wnioskiem oskarżyciela publicznego bez nadzwyczajnego złagodzenia kary wynikającego ze znacznego stopnia ograniczenia zdolności rozpoznania przez oskarżonego znaczenia czynów lub zdolności pokierowania swoim postępowaniem w okresach objętych zarzutami, w sytuacji wskazał przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga art. 31§2 k.k. jako okoliczność łagodzącą i wpływającą na wymiar kary, co jednakże nie znalazło odzwierciedlenia w wymiarze orzeczonej kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego w realiach niniejszej sprawy nie doszło do zarzucanej przez obrońcę obrazy art. 31§2 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary bez nadzwyczajnego złagodzenia kary. Tymczasem, zauważyć należy, że Sąd I instancji miał na uwadze wskazywany przez apelującego fakt ograniczonej poczytalności oskarżonego (vide uzasadnienie Sądu I instancji – k. 40-41), ale zasadnie uznał, że brak jest podstaw do podjęcia decyzji o zastosowaniu dyspozycji art. 31 § 2 k.k. w zakresie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Niewątpliwie stan ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności jest istotnym czynnikiem umniejszającym winę, ale zarazem jest tylko jedną z wielu przesłanek mających wpływ na wymiar kary. Jest też oczywiste, co</p>		

wprost wynika z treści art. 31 § 2 k.k., że ten ostatni nie wprowadza dla orzekającego sądu obowiązku nadzwyczajnego złagodzenia kary. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że rozstrzygnięcie o zastosowaniu lub niezastosowaniu dobrodziejstwa wynikającego z art. 31 § 2 k.k. jest rozstrzygnięciem w kwestii wymiaru kary i jako takie musi uwzględniać wszystkie ogólne dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 1973 r., Rw 136/73, OSNKW 1973, z. 6, poz. 82; z dnia 20 czerwca 1973 r., II KR 63/73, OSNKW 1974, z. 1, poz. 6; z dnia 21 października 1972 r., III KR 175/72, OSNKW 1973, z. 2-3, poz. 30). W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy trafnie jako okoliczności obciążające uznał fakt popełnienia przez oskarżonego czynów o znacznym stopniu szkodliwości społecznej oraz jego dotychczasową karalność.

Przypomnieć należy, że zarzut rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary można skutecznie podnieść jedynie wówczas, gdy pomiędzy karą orzeczoną przez sąd, a karą jaką należałoby orzec przy należyтым uwzględnieniu przesłanek wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. zachodziłaby różnica i to o zasadniczym, rażącym charakterze. Taka zaś sytuacja w realiach przedmiotowej sprawy na pewno nie zaistniała.

	Wniosek	
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>o zmianę wyroku poprzez nadzwyczajne złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu z uwagi na art. 31§2 k.k. oraz ustalenie wynagrodzenia obrońcy A. P. za pomoc prawną świadczoną z urzędu na poziomie 150 % stawki podstawowej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455. Jak wskazuje się w piśmiennictwie: "programowanie zakresu kontroli odwoławczej przez stronę następuje już na etapie składania wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku" (D. Świecki, Komentarz do art. 433, teza 4; w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, red. D. Świecki, WKP 2018). Zarzuty postawione w apelacji obrońcy oskarżonego A. P. uprawniają do oceny, że jest ona oczywiście bezzasadna.</p>		

IV.	Apelacja obrońcy oskarżonego D. R. (1)	
Lp.	Zarzut	
1)	obrazą przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności art.	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegająca na:</p> <p>a) dokonaniu przez Sąd obszernej lecz schematycznej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, nastawionej jedynie na potwierdzenie wersji aktu oskarżenia, pomijającej całkowicie okoliczność, iż oskarżony D. R. (1) na początku trwania postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do popełnienia czynów z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 65§1 k.k., a jego przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw podczas kolejnych przesłuchań w Prokuraturze, o czym też krótko wyjaśniał na rozprawie, wynikało z chęci otrzymania przez niego wyroku w zawieszeniu oraz szybkiego opuszczenia aresztu tymczasowego, co też nastąpiło po tych wyjaśnieniach,</p> <p>b) nie do końca właściwej interpretacji składanych przez oskarżonego D. R. (1) na poszczególnych etapach postępowania wyjaśnień, a przede wszystkim ich kontekstu sytuacyjnego związanego z prowadzonym wobec niego przez Prokuraturę postępowaniem przygotowawczym i zasugerowaną mu przez ten organ możliwością otrzymania wyroku w zawieszeniu w zamian za potwierdzenie zeznań głównego świadka oskarżenia – M. S. (2);</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut całkowicie polemiczny. Godzi się przypomnieć, że:</p>		

1) nie można opierając się na tych samych argumentach równocześnie kwestionować dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów (obrazą art. 7 k.p.k.), a równocześnie zarzucać naruszenie zasady in dubio pro reo (art. 5§2 k.p.k.). „Naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedając się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Jeżeli zatem (...), kwestionuje się ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k.” (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., III KK 215/18).

2) przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający a nie strona. Gdyby Sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, dopiero wówczas zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu.

Akcentowana przez skarżącego obrońcę okoliczność, iż oskarżony D. R. (1) początkowo nie przyznawał się do winy - nie jest kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy. Wyjaśnienia oskarżonego oceniane muszą zostać kompleksowo w konfrontacji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy prawidłowo i zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. ocenił dowody, a skarżący obrońca nie wykazał by była to ocena dowolna.

Uzasadnienie skarżonego wyroku wskazuje, że Sąd ten dostrzegł kolejne depozycje oskarżonego, które szczegółowo omówił – w szczególności również fakt, iż oskarżony zmienił swoją postawę procesową bowiem początkowo nie przyznawał się do winy w zakresie stawianych mu zarzutów (vide k. 54-56). W ocenie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie trudno inaczej ocenić argumentację obrońcy („nie można wykluczyć, iż taka nagła zmiana stanowiska oskarżonego była związana z sugestią organów prowadzących postępowanie przygotowawcze do możliwości otrzymania przez niego wyroku w zawieszeniu”, „nie można wykluczyć, że w okresie zarzutów D. R. (1) mógł mieć ograniczoną poczytalność”, „kwota 500 zł jaką otrzymywał od świadka M. S. (2) za wspólne wyjazdy do W. L. nie musiała mieć, patrząc z perspektywy czasu oraz ówczesnego pojmowania rzeczywistości przez oskarżonego, charakteru „działki” pieniężnej związanej ze sprzedażą narkotyków lecz pewnej gratyfikacji związanej ze wspólnym wyjazdem koleżeńskim”) niż jako polemikę z ustaleniami Sądu – i to opartą o własne domniemanie.

Lp.	Zarzut	
2)	błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony D. R. (1) uczynił sobie z przestępstwa opisanego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii stałe źródło dochodu, gdyż jak wynika z wszystkich obiektywnie interpretowanych okoliczności sprawy, a zwłaszcza z treści opinii sądowo – psychologicznej oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>opinii sądowo – psychiatrycznej, świadomość uczestniczenia D. R. (1) w handlu narkotykami, a tym samym jego umyślność w tym zakresie mogła być bardzo ograniczona, ponieważ jak zeznał na rozprawie cyt. „nie bardzo oskarżony rozumiał na czym miała polegać jego rola jako pośrednika. S. mu te 500 zł wręczał dobrowolnie”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut skarżącego obrońcy jest chybiony. Przypomnieć należy, że odnośnie warunków zaistnienia względnych podstaw odwoławczych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. stanowisko swoje Sąd Apelacyjny przedstawił omawiając zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) w pkt.3.1.4) – i jest ono aktualne na kanwie niniejszej apelacji i konstrukcji przedstawionych zarzutów.</p> <p>Skarżący obrońca zarzucając Sądowi meriti zarówno dowolną ocenę dowodów – w oparciu o te same w istocie argumenty – sformułował zarzut błędnych ustaleń faktycznych. Co więcej nie wykazał, by tok rozumowania Sądu meriti i poczynione ustalenia Sądu I instancji w zakresie zamiaru oskarżonego odnośnie przypisanych mu czynów o nie znajdowały oparcia w całokształcie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z normą art. 7 k.p.k.</p> <p>Odnosnie kryteriów jakie winny zostać uwzględnione przy ocenie warunków w jakich ma zastosowanie art. 65§1 k.k. – zostały szczegółowo omówione w punkcie II.1) niniejszego uzasadnienia.</p>		

Uwzględniając zatem okres przestępczej działalności oskarżonego (od marca 2011 r do końca lipca 2011 r. – czyn przypisany w pkt XXXIX wyroku, od marca 2010 r. do września 2010r. – czyn przypisany w pkt XLIII wyroku, w okresie październik/listopad 2011r. do marca 2014 r. – czyn przypisany w pkt XLVI wyroku, znaczną ilość substancji psychotropowej będącej przedmiotem obrotu (2 kg – czyn przypisany w pkt XXXIX wyroku, 2kg 5 gramów - czyn przypisany w pkt XLIII wyroku, 6 kg - czyn przypisany w pkt XLVI wyroku), regularność podjętych działań przestępczych, znaczną wartość uzyskanej korzyści majątkowej w związku z obrotem narkotykami – ustalenie Sądu odnośnie uczynienia sobie przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu nie budzi zastrzeżeń.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z podstawy orzekania w pkt XLIII, XLVI wyroku art. 65§1 k.k.,
- wydatne złagodzenie orzeczonych w pkt XLIII, XLVI wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności,
- wydatne złagodzenie orzeczonych wobec tego oskarżonego w pkt XLIII, XLVI wyroku jednostkowych kar grzywny,
- złagodzenie orzeczonych w pkt XLV, XLVII wyroku nawiązek,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>- nie orzekanie wobec niego przepadku korzyści z pkt XLIV, XLVII wyroku,</p> <p>- wydanie wobec oskarżonego D. R. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w granicach najniższego ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz wydatne złagodzenie orzeczonej wobec niego kary łącznej grzywny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><i>Wnioski obrońcy oskarżonego D. R. (1) bezpodstawne wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych.</i></p>		

<p>4. <i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i></p>		
<p>1.</p>	<p>c) w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1) nieprawidłowe ustalenie, że czyn przypisany w punkcie IV wyroku (zarzucony w punkcie II aktu oskarżenia) został popełniony w okresie od dnia miesiąca maja 2009 r. do miesiąca grudnia 2009 r.;</p> <p>b) w odniesieniu do oskarżonego D. R. (1):</p> <ul style="list-style-type: none"> - opis czynu przypisanego w punkcie XLIII wyroku nieprawidłowo wskazuje zapis (...); - wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XL wyroku określona na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł, choć w skarżonym wyroku w odniesieniu do czynów przypisanych w punktach XLIII i XLVI oraz w zakresie kary łącznej wysokość stawki dziennej grzywny ustalono na kwotę 30 (trzydzieści) złotych. 	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

Ad. a) R. K. (1) przebywał w ZK I. od dnia 07.12.2005 r do 16.07.2009 r. odbywając karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn.. akt VK 114/06 za czyny z art. 56 ust. 2 w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 63 ust. 1 ustawy narkotykowej (vide k. 1414, 1757 -1762). Tym samym dokonana korekta przez Sąd Okręgowy czasu popełnienia przestępstwa z punktu II a/o nie była prawidłowa – i wymagała zmiany wyroku przez Sąd Apelacyjny co do czasu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV wyroku. Obrońca oskarżonego kwestionując wyrok odnośnie tego czynu – w tym zakresie nie przedstawił zarzutu, ani argumentacji – stąd niezbędnym stało się uwzględnienie powyższych okoliczności przez Sąd odwoławczy z urzędu i dokonanie zmiany skarżonego wyroku co do czasokresu czynu przypisanego w jego punkcie IV.

Ad b)

- opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XLIII wyroku nieprawidłowo wskazuje zapis (...) – co nota bene dostrzegł Sąd I instancji i wskazał na powyższą wynikającą z omyłki nieprawidłowość w uzasadnieniu wyroku (vide k. 92); stąd dokonanie zmiany opisu czynu przypisanego stało się niezbędne.

- „Ustalając wysokość stawki dziennej kary grzywny, sąd ma obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Ustaleń tych należy dokonywać w odniesieniu do czasu orzekania przez sąd w pierwszej instancji, a nie do czasu popełnienia przestępstwa, gdyż biorąc pod uwagę długotrwałość postępowania karnego, należy uwzględnić, że sytuacja majątkowa i rodzinna sprawcy oraz możliwość uzyskania zatrudnienia na rynku pracy mogą ulec zasadniczej zmianie" (wyrok SA we Wrocławiu z 20.02.2015 r., II AKa 22/15, LEX nr 1661278; por. też wyrok SA w Katowicach z 6.04.2017 r., II AKa 83/17, LEX nr 2333060). Stąd ustalenie innej stawki dziennej przez Sąd orzekający w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie XL wyroku niż w czynach przypisanych w punktach XLIII i XLVI wyroku było nieprawidłowe i wymagało zmiany poprzez ustalenie jednolitej stawki dziennej grzywny.

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><i>Przedmiotem utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych R. K. (1), A. P., D. R. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonego W. L. – jest pozostała część wyroku, po zmianach o których mowa w punkcie 5.2 uzasadnienia.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>1) rozstrzygnięcie Sądu wobec oskarżonych R. K. (1), A. P., D. R. (1) oraz wobec oskarżonego W. L. (po dokonanych zmianach o których mowa w pkt 5.2 uzasadnienia) jest prawidłowe w zakresie dokonanej oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych co do sprawstwa w zakresie czynów im przypisanych.</p> <p>2) nie budzi zastrzeżeń ocena prawnokarna co do kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym występków, a także wymiar kary za każdy z tych czynów (po zmianach o których mowa w pkt 5.2 uzasadnienia).</p> <p>3) zarzuty apelacji niezasadne.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1) ustala, że czyn przypisany w punkcie IV wyroku (zarzucony w punkcie II aktu oskarżenia) został popełniony w okresie od dnia 17 lipca 2009 r. do grudnia 2009 r.;</p> <p>c) w odniesieniu do oskarżonego D. R. (1):</p>	

<p>- <i>uchyla orzeczenie o karze łącznej grzywny z punktu XLIX wyroku;</i></p> <p>- <i>z opisu czynu przypisanego w punkcie XLIII wyroku eliminuje zapis (...);</i></p> <p>- <i>wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XL wyroku obniża do kwoty 30 (trzydzieści) złotych;</i></p> <p>- <i>na podstawie art. 85§1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;</i></p>	
Zwiąże o powodach zmiany	
<p>Ad pkt I. a) – powody zmiany podane w punkcie 4 a) uzasadnienia</p> <p>Ad pkt I.c) – powody zmiany podane w punkcie 4 b) uzasadnienia</p>	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	<i>Nie dotyczy</i>	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	<i>zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (1), Kancelaria (...) cka w W., adw. D. B., Kancelaria Adwokacka w W. oraz adw. P. H., Kancelaria Adwokacka w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym R. K. (1), A. P. oraz D. R. (1) w postępowaniu odwoławczym.</i>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	zwalnia oskarżonych od kosztów postępowania na nich przypadających za II instancję, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

7. PODPIS
Anna Zdziarska Dorota Tyrała Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	I		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt VK 17/17 – pkt I-VII wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	II	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. L.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt VK 17/17 – pkt VIII – XXI oraz XXIII – XXVI wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	III	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt VK 17/17 – pkt XXXIV –XXXIX oraz LVI wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	IV	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt VK 17/17 – pkt XL- L wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# Zmiana